

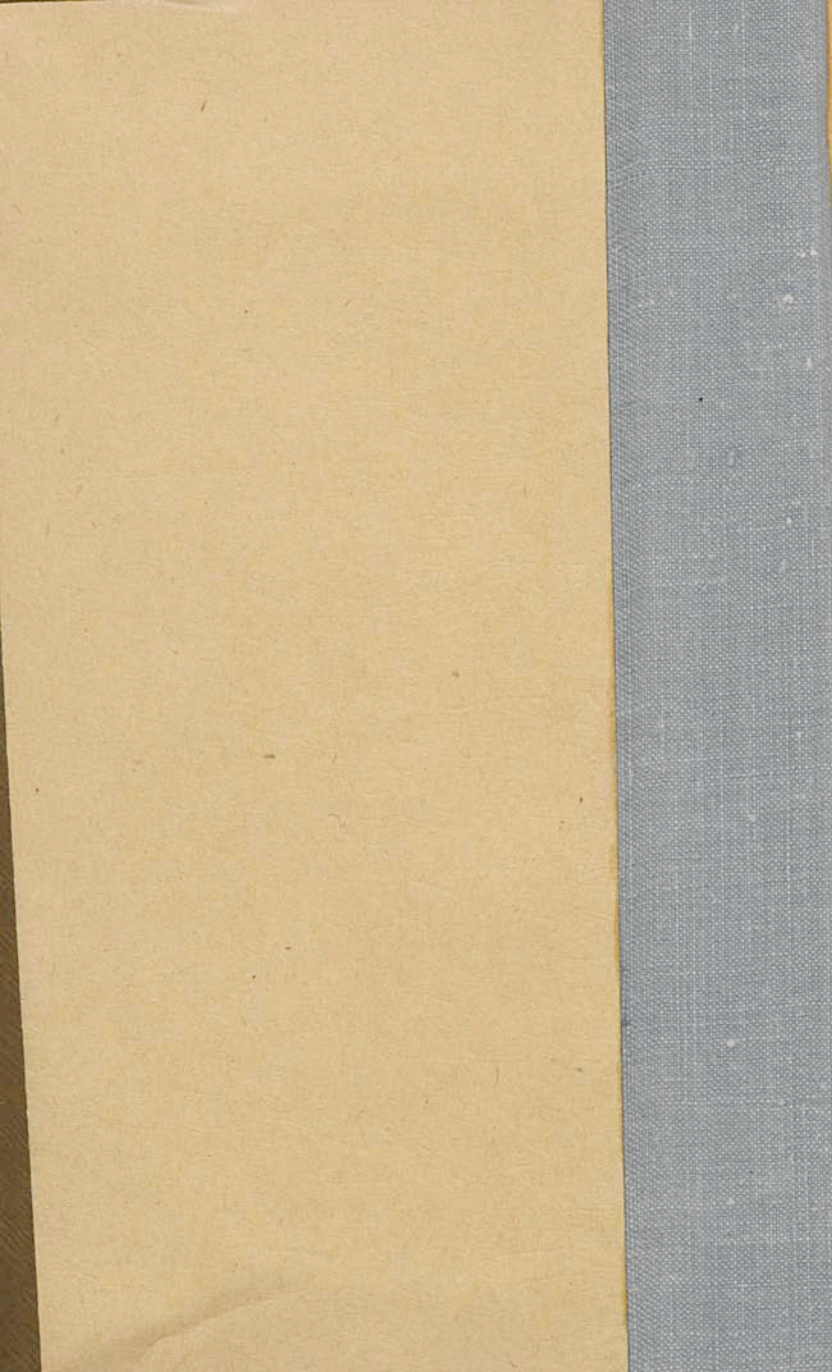
189

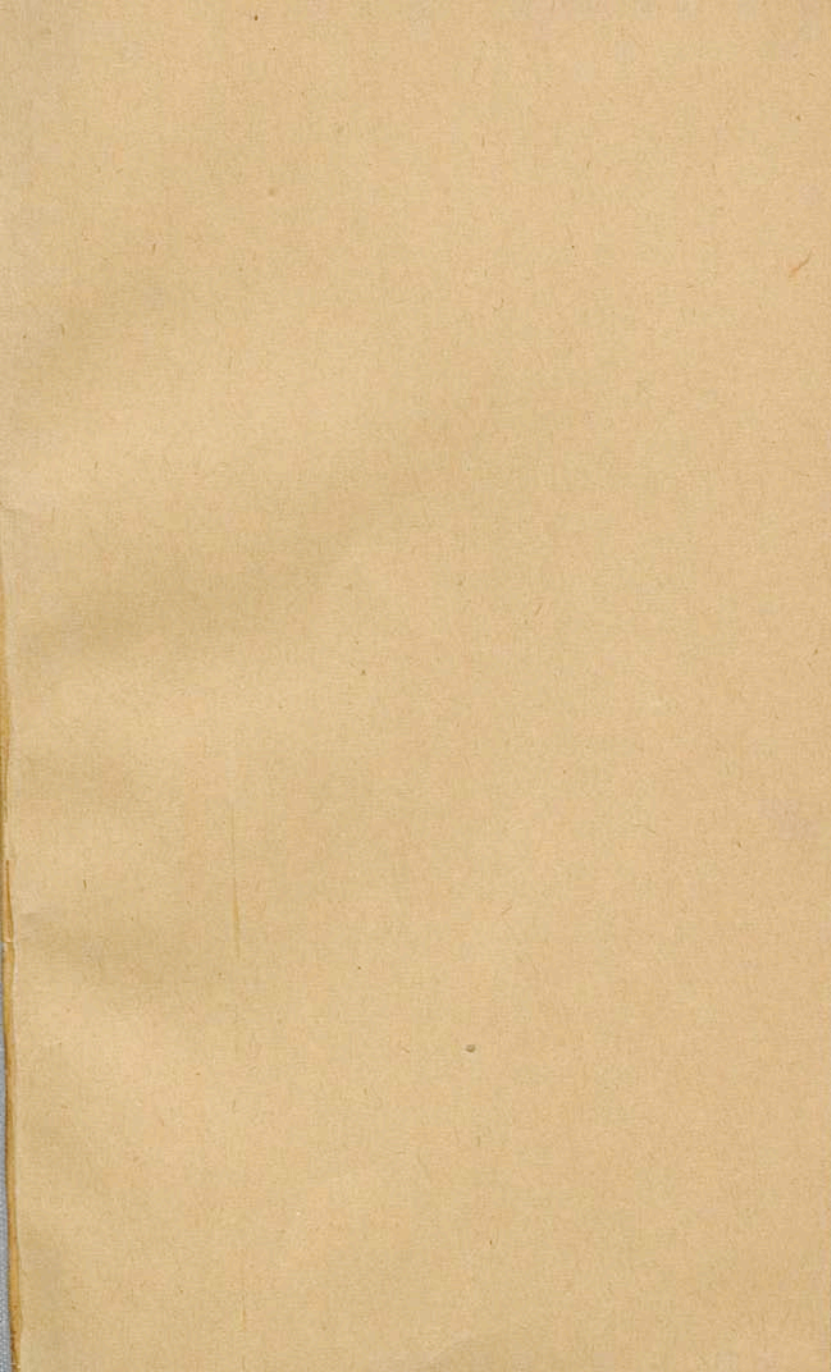
Ба 205

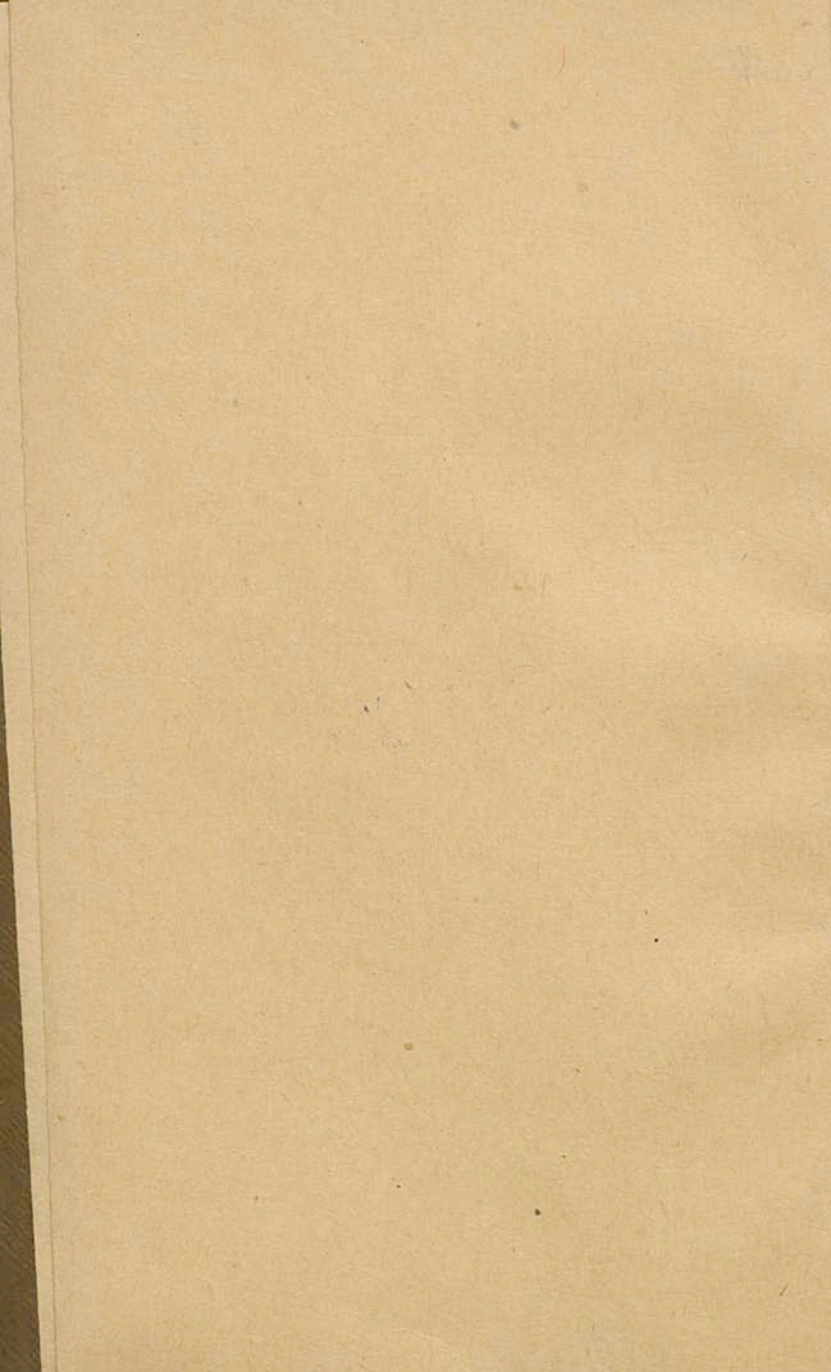
Колас Я.

ПРАПАЎ ЧАЛАВЕК .

1913

Ба 205

Даб. 1691

ЯКУБ КОЛАС.

ПРАПАЎ ЧЭЛАВЕК.

Бел. гддз. 1994

Ц. 6 к.

1691

5-21.

Ба 205

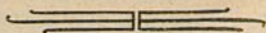
Якуб Колас.

ПРАПАЎ ЧЭЛАВЕК.

ПАСЛУШНАЯ ЖОНКА. — ГРУШЫ САПЕЖАНКІ.

Ба 205
Ба 205

Бел. эдд.
1994 г.

ПЕЦЯРБУРГ.
1913.

09
02160

ЯВА КОЛАС

ПРАВАУ ЧАДАВЕН

НАСАДЖАВАУ ЯЗЫКІ... ПРАШЫ САРВАТІНІ

1987

Друкарня П. Э. Коллінс (быўш. Ю. Н. Эрліх), М. Дваранск., 19.

15. 11. 2009

Прапаў чэлазек.

1.

Каля карчмы шум і гоман,
Зык мужчынскіх галасоў;
І здавалось, быццам Нёман
Змоўк, каб сьцяміць колькі слоў,
І каціўся гэтак плаўна,
Поўны, зьвілісты, як зьмей,
Агібаў узгоркі спраўна,
Потым зноў бег спакайней.

Помню я карчму старую,
Дзе бывала вечарком
Або ў ранічку сьвятую,
Ўсім сабраўшыся сялом,
Як рой пчол гулі мужчыны,
Гаманілі аб зямлі,
Разьбіралі ўсе навіны,
Ўсе інтэрэсы вялі.

І ніколі не маўчала
Гэта морэ—грамада;
Тут і радасьць мейсцэ знало,
Тут ўздыхала і беда.

Ды і то, сказаць, ніколі
Дня спакою не было:
Ці які прыпадак ў полі
Калыхаў ўвесь дзень сяло,
Або ў лесі с кім здарэньне
На шчот трэсак там ці дроў,—
Ўсё будзіло разуменьне
Нашых сталых мужыкоў.

Пад іх гоман ціха біўся
Нёман ў беразі, як сталь,
Ў блізкай кузьні горн іскрыўся,
Грукаў молатам каваль.

Толькі ў гэты раз трывожна
Нейк шумела грамада—
Зразу сьцяміць было можна,
Што тут вынікла беда.

— Ой, не, хлопцы! на бок жарты!—
Рагавы Сымон пачаў:

— Хоць вазьмі гадай на карты:
Трэцьці дзень, як ён прапаў!

Каб, крый Божэ, утапіўся,
Дык не праўда,—ўжо-б ён ўсплыў;
Хіба ў корч ён мо забіўся,
Або плыт як прыдушў.

Нёман повен, навет ў бродзі
Локцяў пяць, лічы, вады...—

— Га! цікавасьць з ім, ды годзі!—
Гаварыў хто з грамады.

— А мо хто забіў, глядзіце!
Час цяпер такі настаў:
Ані праўды німа ў сьвеці!—
Так Матэва разважаў:

— А меж плытнікоў немала
Ўсякіх знайдзецца людзей.
За дзервяку ці за сала,
Бойка вынікла.—Аей!

Размахнуўся ды і сьвіснуў
Пад рабрыну маладзец;
А той навет і ня піснуў,—
Бухнуў ў воду—і канец!

Меж людзьмі, брат, як ніколі
Разьвялось цяпер брыды,
І лаві ты ветра ў полі,—
Гладка, вуж, замёў сьяды!—

Тут выходзіць Юрка важна,
Сівы ўвесь, як галубок,
І гаворыць, так працяжна:
— Э, Матэва! не, браток!

Будзе праўда ўся раскрыта,
Як яе ні замай;
Хоць вадой яна заліта,
Хоць ў вагні яна ніхай,—

Ўсё-ж на верх ўсплыве. Казало
Небо колісь-то зямлі,
Каб адгэтуль не пускало
Не раскрытаго людзьмі,
Бо такой душэ на небе
Там прытулішча німа—
Як травінка ў добрай глебі,
Праўда вынікне сама...—

— Годзі вам малоць, мужчыны!
Трэба што-нібудзь рабіць.
Як ня збрыдне тры гадзіны
Языкамі вам мяньціць?—

Соцкі ў гутарку ўмешаўся
І вачыма ўсіх абвёў:
— На язык ты, Юрка, здаўся,
А німа разумных слоў...
Эй, вы, хлопцы; хто за мною?
Пойдзем хоць агледзім норт¹⁾),
Мо дзе вынесла вадою,
А мо ў плыт ён дзе зацёрт.—
І за соцкім паваліла
Дужых хлопчаў чарада,
А над Нёмнам гаманіла
Яшчэ доўга грамада.

II.

На парозі беднай хаты
Дзьве кабецінкі сядзяць.
Змучэн горэм твар Агаты,
Вочы сумна так глядзяць.
На руках дзіця малое,
Двое большых—па бакох.
— Не ныдзіся! што-ж такое?
Можэ верніцца дасьць Бог.—
Так Агату разважае
Цётка Наста і сама
Мала ў гэта веры мае.
— Ой, не, цётчка! німа,
Знаць, яго жывога ў сьвеці:
Скора тыдзень, як прапаў;
Кожны дзень хадзілі дзеці,
Дзе ён плыт пастаўбоваў²⁾.

Як пашоў ў суботу з дома—
Тут жэ блізенька сусім—
І німа, і невядома
Дзе ён, бедны, і што з ім.
Хоць бы ведаць, што з ім стала—
Не адхіліш ты бяды—
Жаласьць сэрца-б так не рвала,
Менш бы думалось тагды.—
— Эт, галубка, воля Божа,
А было-б усё-ж лягчэй;
А тож ты на цень пахожа,
Ня сьпіш, любая, начэй.
Ад сваей, галубка, сьмерці
Не схаваешся нідзе:
Ўсім нам прыдзе час памерці—
Ў смутку, ў радасці, ў бядзе—
— Так-то так, ды не людзкая
Сьмерць прыклянулася яму!—
— Ой, мая ты залатая!
Як назначыць Бог каму...—
Тут Агата раз ў двадцаты
Пачынала свой расказ,
Як Яхім выхадзіў з хаты,
Як ён выглядзеў ў той раз:
— Стаў ён хмурны, задуменны,
Як бы грэх ў сабе насіў;
Твар зрабіўся, як каменны,
Сам ён нейк азыз, застыў.
А да працы быў ахвочы,
Рук ніколі не складаў;
Зранку біўся аж да ночы,
Ў працу душу ўсю ўкладаў.

А паглядзіць—недохватка,
Беднасьць лютая ва ўсім;
Хлеў ня крыты, пуста хатка,
І паправіць німа чым.

А ўсё гэта не давала

Навет беднаму і тхнуць.

— Кінь, Яхім!—скажу бывала:

Дасьць Бог дзеці падраснуць,

Сяк-так будзем жыць,—кажу я,—

Што так ныззіцца дарма?

А ён бытцам і ня чуе,

Смуціць ўсё яго думá.

Ў рэшты стаў ён зыбывацца,

Ідзе, спыніцца, стаіць,

Аж нейк стала я баяцца,

Як начне ён гаманіць.

Ўстаў ён рана, яшчэ цёмна,

Плыт пашоў ён прыбіраць;

Шмат народу каля Нёмна,

Быццам мост плыты стаяць,

А ім ходу ніякога:

Плыт на плыту без канца,

Ўся загрузэна дарога

Аж туды, да Бервенца³⁾.

От і вечэр, я чэкаю;

Крупнік ў печы адубеў.

Дзе ён? што з ім? не згадаю,

Як бы каменем ён сеў.

А не йначэй—ў задуменьні,

Аступіўся ён, упаў.

А тут Нёман пад бяргвеньня

Закруціў яго, загнаў.—

Цётка охнула глыбока,
Азірнулася кругом,
І слязу абцёрла з вока
Шорсткім, грубым хвартухом.

III.

Ўздохі, гоман і здзіўленьне
Калабродзяць ўсё сяло.
— От прыява! от здарэньне!—
Толькі й гутаркі было.

Больш за ўсіх жанкі трэшчалі,
І адна перад другой
Тарапліва выкладалі
На прыяву погляд свой.

— Не іначэй, як забілі
І засунулі пад плыт:
Хлёрка Больскі гаварылі,
На яго даўно сярдзіт.

Гэты довад разьбіваўся:
— Каб забілі, Магда, знай,
Хоць які-б, а сьлед астаўся,
Як канцы ты ні хавай!

Не камар то і ня йголка:
Ўсё-ж бы бачыў хто, ці чуў...
Што плявузгаць так, саколка?
Сход жаночы тут загуў.

— Ой, сястрыцы! мне здаецца,
Што ён проста кінуў дом,
А цяпер мо дзе сьмяецца,
Як мы стогнем тут па ём!—

Ды Тацяну ўняў Сымонка,
Яе дзядзька, і падцяў:
— Каб была ты яго жонка,
Ён даўно-б ўжо маху даў.—
— Мне язык твой ў косьці ўеўся!
Ото дзядзька! Як малы!
Ну, дык дзе-ж бы ён падзеўся?—
— На той сьвет пагнаў валы!—
А тым часам пра Яхіма
Казкі йдуць ўжо па сялу,—
— Быццам ў дзеда ён Ахрыма
Сядзеў з люлькай на калу,
Апусьціўшы на плот ногі,
На сяло трос кулаком.
— Ой, ня быць добра, нябогі:
Гэта пахне пожаром.—
А ў другім канцы насілісь
Чуткі іншыя сусім:
Гаварылі і бажылісь,
Што а поўначы Яхім
Ўзлез на даху на званіцу
І званіў ў хаўтурны звон;
Пазваніўшы, шоў ў капліцу
І літанья правіў ён.
А другім Яхім прысьніўся,
І пра сон той ўсякі знаў,
З хаты ў хату ён насіўся,
Болей страху дадаваў.
Гэты сон прысьніўся Ганні,
Чыё слово мело вес.
— От, здаецца, на зьмерканьні
Мы з Пятрусем едзем ў лес.

Толькі-ж мы сяло мінаем,
Бачым—ён! Ківае нам.
«Гэта ты, Яхім?» пытаем.
«Я» адказвае, «я сам».

І такі, нябож, ён смутны,
Бледны, змучэны, худы;
Голас ціхі і пакутны:
«Выньце вы мяне з вады
І душэ пакой вы дайце!»
Так і кажэ ён бедак:
«Ды палюдзку пахавайце,
Ў водзе смокчэ мяне рак,
Жвір мне вочы засыпае,
Чараты на мне растуць;
Корч дубовы не пускае,
Лёгшы каменем на грудзь». —

З велькім страхам, заміраньнем
Бабы слухалі той сон;
Не было канца ўздыханьням:
— Ой, пакутнічэк жэ ён! —

Маладзіцы раскрычалісь,
Хлопцаў лаяць началі:
— Не! каб добра пастаралісь,
Ўжо-б даўно яго знайшлі.
А то, падлы, абібокі,
Толькі й звыклі латраваць;
На адно яны ўсе докі:
Ўсякі дзень барышаваць!

Толькі вышлі з-за парога,
Ў карчму зараз і пашлі! —
Адным словам, на нічога
Ўсіх мужчын яны зьвялі!

А той, бедны, мокне ў ямі,
Ціснуць жвір яго, пяскі...—
І жанкі ўзяліся самі
Цело вызваліць з ракі.

— Жаночки!— Антоля кажэ:

— А вы ведаеце што?

А я знаю, хто пакажэ

Гэта мейсцэ!—А ну, хто?—

— Трэба міску ўзяць, сястрыцы,
ў місцы сьвечку запаліць,
Што свенцаюць на Грамніцы,
І ў ваду яе пусьціць.

Але толькі трэба зраньня

Гэта, любачкі, зрабіць,

І дзе міска с свечкай стане,

Там ён, бедны, і ляжыць.—

IV.

Яшчэ добра змрок ня зьгінуў,

Чуць гарэў усход нябес

І агністы блеск раскінуў

На курганы і на лес,

А жанкі ўжо чарадою

ўдоўж па Нёману ідуць

І с свянцонаю вадою

Міску з свечкаю нясуць.

Моцна сэрцэ ў жанок б'ецца,

Нейкі страх на іх напаў,

І страх гэты ўсім, здаецца,

Языкі ім завязаў.

От і так і плёс адкрыты;
Зразу з гаку чорны вір;
Коціць Нёман тут сярджіты
І па дну ганяе жвір.

Круціць, верціць, як шалёны,
Ажно бульбаткі ўстаюць,
Точыць бераг ён зялёны,
Ачэсае сабе пуць.

На гаку жанкі пасталі,
Тут, з высокіх берагоў,
Цені хат ў вадзе дрыжалі,
Гуз ківаўся Дземяноў, ⁴⁾
Як ў люстэрцы, адбіваўся
С таго берага ветрак,
Ў сьветлых хвалях калыхаўся
Леса верх, як бы рэзак,

Ў гору кінуты зубамі,
І алешнік малады,
Бераг Нёмана з кустамі,
І зялёныя груды.

— Што-ж, сястрыцы? пусьцім з Богам,—
Ганна ціха гаманіць;

— Бог нам будзе запамога.

Бачце, сьвечка як гарыць.—

— Божэ мілы!—ўсе ўздыхнулі.

— Ну, што-ж, Ганначка, пускай!—

Міску зьлёгенька папхнулі

— Плавай, місачка, шукай!—

Перш нейк цяжка, неахвотна

Міска стала адпляваць,

Як бы ёй было маркотна

Родны бераг пакідаць;

Потым плаўна за вадою
Робіць круг... адзін, другі,
От раўняецца з вадою,
Агібае куст дугою,
Пішэ борзьдзенька кругі.
Носіць Нёман, як сам знае
Гэты шчуплы чарапок.
— Ах, галубкі!.. Як жывая!—
Пісьне хто-нібудзь з жанок:
— Так і гэдак ўсё шыбўе,
То назад, то ў бок ідзе!—
— Гэта—Божа моц кіруе
І на троп яе вядзе.—
А тым часам міска далей
Ўдзе, рыхтуецца на плёс.
Хлесьянуў тут Нёман хваляй,
Ў чорны вір яе панёс.
І над цёмнай глыбінёю,
Дзе ён пеніўся, бурліў,
Як бы дужаю рукою
Завярцеў і закруціў,
Закруціў і не пускае —
Ні назад і ні ўпярод,
Кружыць міску і ганяе —
Страшны той вадаварот.
А жанкі ўсе крок за крокам
Ціха берагам ідуць;
Страх вялікі не наракам
Цісьне каменем ім грудзь.
Ды ў той момэнт, як найболей,
Наймацней ён іх акрыў,
Прыключыўся сьмех з Аўдолей,
Як сам чорт яе падбіў.

І сама яна не рада,
Што прышла з жанкамі ў норт,
— Плюнь, Аўдоля, ты на гада,
Бо то зводзіць цябе чорт!—

Тут дзяўчыну як прарвала!

Ажно дрыгаюць бакі.

— Тфу, бадай ты не даждала!—

Узлаваліся жанкі.

— Ой, галубкі, не сярдуйце!—

Ды зноў сьмехам залілась.

— От вы з ёю і талкуйце:

А бадай жэ ты спраглась!

І с чаго той сьмех, скажы ты?

Толькі-б зубы выскаляць.

Сьмейся, дзетка, ды глядзі ты,

Будзеш чорта пацешаць.—

Памаленьку міска з віру

Сяк-так выбілась на плёс,

І яе ў чарот, аіры

Нёман борздзенька панёс,

Далікатна, асьцярожна,

Дзе павольней, дзе баржджэй,

То адкіне ў зад трывожна,

То ўпярод рване дужэй

І так с сажэнь прамандруе,

Потым зноў нясе стралой.

Нёман цешыцца, жартуе,

Як бы з забаўкай якой,

Ды у букту мчыць з разгона,

Міска верціцца ваўчком;

А жанкі ідуць зьдзіўлёна,

Кінуць слоўка шэпатком:

— Ото Божа моц! а любкі!
Ах, як хорашэнька ідзе!
Ўсё-ж куды-нібудзь, галубкі,
Нас яна ды прывядзе!—
Тут—адкуль ён толькі ўзяўся,
Як бы чорт яго прыгнаў,—
Комель жэрдкі увязаўся,—
Быццам злыганы прыстаў.
Каля міскі завярцеўся,
Шпарка ідзе ў яе сьляды,
Ды так, падла, раздурэўся,
Як той хлопец малады.
Міска ў букту—ён за ёю,
Міска скокне—і ён скок!
Не дае ані пакою,
Так і цісьне крок у крок.
Ды ня доўга плыў з увагай—
Раздурэўся надта ён:
Цяжкім комлем, як бы шлягай,
Плясь у міску, як у звон!
— Ах!—ўсе разам закрычалі
І падскокнулі жанкі.
Разступілісь ў момэнт хвалі
І глынулі чэрапкі.
Комель жэрдкі адзінока
Стаў пры беразі ў траве,
Толькі сьвечка, лёгшы бокам,
Далей с подскакам плыве.
— Мая свечка! А сястрыцы!
Ой лавіце! прападзе!—
І, падняўшы край спадніцы,
Тэгля рынулась к вадзе,

Проста ў Нёман, ў вір шалёны.
— Стой! ня лезь! куды ідзеш?!
От, кабета! Як трапёна—
Ты-ж, як мыш, тут прападзеш!—
Ледзьве Тэклю утрымалі,
Адцягнулі на грудок.
І ўсё змоўкла, толькі хвалі
З плачам білісь ў беражок.

Ціха Нёман калыхаўся
У высокіх берагох;
Дуб магучы адбіваўся
Ў яго дробных грэбнях;
Цёмны лес сьцяной зялёнай
Цесна бераг абступаў
І на Нёман, ў яго лона,
Цікаваўся, заглядаў

І далёка кідаў цені
У вячорнай цішыне,
І шэптаў ён ў задумьні,
Быццам гимн складаў вясьне.
Сонцэ шчыра разлівало
Блеск прыветны і цяпло;
Поле жыцьцём трэпетало,
Ўсё сьпевало і цьвяло.

А над саменькай вадою,
Дзе размашыстай дугою
Нёман лукі агібаў,
Труп Яхіма зданьню злою
Пад дзяружкаю старою
Чужаніцэю ляжаў,

Чужэніцэй—гэтым сьпевам
 Маладой красы-вясны,
 Жыцьця радасным напевам,
 Хмаркам неба-глыбіны.
 Збоку Нёман гойдаў воду,
 Залацілась ў ім жэрства...
 Толькі труп той ганіў згону,
 Смуціў образ хараства.
 Трошкі далей, пад хваінай,
 Дзе лес к Нёмну падступаў,
 Сівы дзед сядзеў з дубінай,
 Труп Яхіма вартаваў.
 Перад ім дымок ўздымаўся
 Тонкай сінею струёй,
 Скрозь галінкі прабіваўся
 І над лесам разсьцілаўся
 Чуць заметнай пеленой.
 А на гладкім пні хваёвым
 Поруч з дзедам сеў лясьнік.
 Малозначным рэдкім словам
 Гаварыў з ім вартаўнік.
 — Дзесяць дзён быў пад вадою!—
 Дзед панура гаварыў:
 — Жонку кінуў сіратаю
 І дзяцей пасіраціў.—
 — Так, дзядуня, не пытае
 Сьмерць паганая у нас,—
 Косіць ўсіх, не разьбірае,
 Не гаворыць пра свой час.
 Паменяўшысь словак парай,
 Зноў маўчком яны сядзяць
 Над іх думкай чорнай марай
 Вісьне смертная пяцаць

І ім душу напоўняе
Цёмнай тайною сваей.
Як незначна прападае
Жыцьце беднае людзей!
Ў глыбі леса нудным званам
Ў гэты міг званок запеў,
І панёс к шатрам зялёным
Яго ветрыка павеў
І той плач званка маркотны
Ў сэрцэ дзеду зараніў.
— ўсё адно табе, гаротны!—
Сумна ён загаманіў.
— Едуць ўласьці на ускрыцьце—
Ціха высказаў лясьнік.
Дзед падняўся.—Эх, ты, жыцьце!—
Ўздыхнуў сівы і панік.

Мінск, астрог.
1911 г. 1—12 марца.

-
1. Крутые загібы Нёмана называюцца нортамі.
  2. Пастаўбаваць плыт — затрымаць яго на даволі доўгі час.
  3. Бервенец — мейсцовае названьне лесу.
  4. Дземяноў гуз — мейсцовае названьне кургана.

1. Им дну иному
 Ценим туюю селю
 Як нечистою преледею
 Житие беднею людею
 У тую дель вадим звоним
 У тую дель звоним звоним
 1. Пане к нечистим звоним
 Но нечистим звоним
 1. Той пане звоним звоним
 У тую дель звоним звоним
 — Усе едно тое звоним
 Цина он звоним звоним
 — Едино звоним звоним звоним
 Цина звоним звоним звоним
 Дел звоним звоним звоним
 Удлиним звоним звоним звоним
 Моск звоним звоним звоним
 1911 г. 1—12 звоним звоним

1. Кресте святии Иже на кресте возлюбил пострадал
2. Покрестовании гни — здромани — здромани — здромани
3. Евреи — нечистые — нечистые — нечистые
4. Демон — нечистый — нечистый — нечистый

Грушы сапежанкі.

- Слухай, Костусь, што скажу я:
Папасі авечкі,
Мо як дзядзьку абману я,
Скрадуся з-за грэчкі,
Ў сад залезу, сапежанак
Пазуху нарву я;
Сакаўных такіх, братанак!
А ну-ж, пашанцуе.
Эх, на грушу як ўзьбяруся,
Ось мы забалуем!
Ашукаем і Пятруся
І груш пакаштуем.—
І Алесь зірнуў у вочы,
Хітра засьмеяўся.
Костусь быў да груш ахвочы:
—Ну, йдзі, ды не баўся!—
Хлопцы стадка пільнавалі
Блізка каля дому,
І спакою не давалі
Дзядзьку іх старому.

Вышлі з хаты ўсе на поле,
Быў у лесі бацька,
Толькі цэпам біў паволі
Ў гумне Пятрусь дзядзька.
Акалоціць сноп і стане,
Як бацян, на ганку
І скрозь шчылін хітра гляне
Ён на сапежанку.
Ды і хлопцы розум маюць,
Радзяць, як старыя,
З вочэк дзядзьку не спускаюць,
Жэўжыкі малыя.
Улучыў Алесь часіну,
Торбу ўзяў з сабою,
Прытуліўся, сагнуў сьпіну,
І папоўз мяжою.
Падпаўзе і адпачыне,
Вушы настарожыць,
На гумно ён вока кіне,
Рукі к лбу прыложыць.
Костусь проста замірае,
Просіць шчыра Бога,
Нехай Бог дапамагае
Ашукаць старога!
А Алесь паўзе. Часамі
Скокне, разagneцца.
Костусь есьць яго вачамі,
Сам, як ліст, трасецца.
А Алесь і не шманае:
Толькі цэп пачуе,
Як кот сьпіну выгібае,
Грэчкаю тралюе.

Бліжэй, бліжэй падпоўзае,
Вот ў саду хлапчына,
Вот з вачэй ён прападае
У густых галінах.
«Каб яшчэ мінут дзесятак»,
Костусь Бога просіць.
Зірк—Алесь са ўсіх лапатак,
Ў хвойнік з грушы коціць!
Глянуў Костусь—дзядзька ззаду
С цэпам прэ што духу.
— Галаву скручу я, гаду,
Я цябе, псяюху.—
Гоніць дзядзька хлопца, лае
Шорсткімі славамі.
Алесь пазухі трымае,
Драбязіць нагамі,—
Чэшэ борзда—што малому?
Дзядзька стаў хістацца.
Ды і дзе з малым старому
Ў беганцы зраўняцца?
Шмыгануў Алесь у хвойнік,
Даўшы два-тры круга.
— Я-ж табе, нябось, разбойнік!
Я табе, зладзюга!
Будзеш помніць, пападзіся,
Я табе, сабака!
Еш, хоць імі падавіся!
Ах, ты гад, вужака!—
І начаў сваё літаньне
С цэпам сярод поля:
— Каб вам шчасьця ані званьня;
Каб вам горка доля!

Як за вамі не дасьпелі
Ні гарох, ні грушы!
А каб вы папруцянелі,
Каінавы душы.—
Хлопцы сталі срэдзь палянкі;
Костусь ўзяўся ў бокі.
— Але-ж смачны сапежанкі!—
І пусціўся ў скокі.
Алесь грушы вытрасае
Праз прарэх кашулі
І на дзядзьку ён гукае:
— Дзядзька! а во дулі!—
Дзядзька бегчы быў памкнуўся,
Ды балелі косьці.
Плюнуў дзядзька і вярнуўся,
Поўны страшнай злосьці.

a
B
1
3
E
—
C
A
P
D
H
—
B
E
C

Бел. еддз
1994 г.

1964 5 .

B000000248 1257